

Nieuwsbrief Tadzjikistan

Praten met je dove kinderen...

“Ik weet niet hoe ik jullie moet bedanken, ik kan de woorden niet vinden; het belangrijkste is niet het diploma; ik kan nu vrijelijk met mijn kinderen communiceren, ik kan vragen hoe het met ze gaat, wat ze willen; ik kan grapjes met ze maken en hun taal begrijpen; dank aan God...”

Dit schreef een moeder van drie dove kinderen. Zij volgde online een intensieve gebarencursus. Het gezin woont ver weg van de plaatsen waar de lessen gegeven worden.

Het succes van de afgelopen drie jaren

Eind december sloten we een driejarig project af. In de afgelopen jaren kregen dove jongeren de kans om vakgerichte studies te volgen en een toenemend aantal kreeg inderdaad werk. Dit is heel bijzonder omdat in de moslimsamenleving mensen met een beperking aan de zelfkant van de maatschappij leven en niet in tel zijn. Binnen het project kregen zij een vakgerichte opleiding en ook maatschappelijke vorming.

In Tadzjikistan ontdekten de mensen dat de doven een waardevolle bijdrage kunnen leveren in de samenleving. Op diverse plaatsen in het land zette een hardwerkend team van docenten zich in om

cursussen te geven. Een hele klus, omdat er grote afstanden over soms moeilijk begaanbare bergwegen afgelegd moesten worden.

Online gebarenlessen

Langzaam maar zeker oogstte het project waardering en erkenning. Niet alleen bij schoolleidingen en werkgevers, maar ook bij de overheid. Veel doven en leerkrachten op dovenscholen ontvingen een door de staat erkend diploma. Een aantal doven wordt ingezet in lesgevende taken. Van de weeromstuit raken dove leerlingen hierdoor enthousiast.

Drie jaar geleden hadden we niet durven hopen dat er in Tadzjikistan brede belangstelling zou ontstaan voor het leren van gebaren. Het team is actief wervend bezig geweest om mensen in diverse beroepsgroepen enthousiast te maken voor een cursus Gebarentaal. Mensen van de politie, medisch personeel en bankpersoneel schreven zich in voor gebarencursussen en velen behaalden een certificaat. Uiteindelijk leidde het tot een beter begrip van wat doofheid inhoudt. Een agent reageerde na de cursus: "Als ik het allemaal geweten had, had ik anders gehandeld toen ik een dove man aanhield voor een overtreding."

Politie en medisch personeel volgden gebarencursussen

Voor doven worden organisaties en instellingen zoals een bank toegankelijker. Een mooie ontwikkeling, al vraagt het voor het team wel het nodige aan organisatie.

De Tadzjiekse Gebarentaal ontwikkelt zich steeds meer tot een gestandaardiseerde taal. Een aantal cursisten fungeert inmiddels als tolk. Een vrouw bijvoorbeeld is elke zondag in de kerk te vinden om te tolken voor dove kerkgangers. Steeds meer doven vinden mee hierdoor de weg naar de kerk.

Doven in de kerk van Dushanbe krijgen het boekje over Jozef uitgereikt

De afgelopen jaren hebben honderden doven, ouders en leerkrachten deelgenomen aan het project. Maar we zijn er nog niet. Tadzjikistan is een arm land en in totaal leven er 30.000 doven. Waarschijnlijk zijn het er meer omdat de doven in de afgelegen bergdorpen niet altijd traceerbaar zijn. Gelukkig kunnen velen de lessen online volgen. De gebarenlessen worden in het Russisch en het Tadzjiek gegeven.

Leerkrachten en ouders volgen de lessen

Velen haalden een door de staat erkend certificaat Gebarendaarigheid

Wordt vervolgd...

Inmiddels is een volgend driejarig project ingezet. De afgelopen maanden heeft het team een plan ontwikkeld voor de komende drie jaar.

De stichting 'Vrienden van Effatha' heeft zich opnieuw financieel garant gesteld voor de jaren 2025-2027.

De komende jaren krijgen meer dove kinderen en jongeren les in de Gebarentaal en wordt er gewerkt aan de persoonlijke ontwikkeling en hun rol in de maatschappij. Hun ouders, maar ook andere geïnteresseerden krijgen les in gebaren. In Dushanbe gaan doven in totaal vier lokalen, waarin de lessen gegeven worden, renoveren.

Het team gaat aan de slag met het produceren van videomateriaal voor de cursussen.

De onlinelessen worden verder ontwikkeld voor met name de doven en hun familie in de afgelegen dorpen. Er zal een gebarenwoordenboek verschijnen in een oplage van 500 exemplaren. Dit laatste zal veel tijd en inspanning vragen.

Spannend allemaal, want de voorgaande jaren hebben ons geleerd dat de praktijk soms veel weerspanniger is dan het ideaal. En onderweg komen er soms nieuwe mogelijkheden en kansen.

Wat blijft is de doelstelling dat doven in Tadzjikistan meer kansen en waardering krijgen en vooral ook dat zij met hun familie en anderen in de maatschappij kunnen communiceren. En dat is, om de moeder aan het begin te citeren, meer waard dan een diploma.

Bijbelverhalen in het Tadzjiek en Russisch

Graag zouden we heel veel willen vertellen over boekjes met bijbel-verhalen. De verhalen zijn in een eenvoudige taal geschreven, ondersteund met kleurrijke illustraties. Jullie begrijpen dat we met de nodige terughoudendheid hierover moeten schrijven. De boekjes worden daar gedrukt en vinden hun weg in kerken en gezinnen, ook in de verre bergdorpen. Ook dove mensen krijgen de boekjes. Op dit moment wordt gewerkt aan een tweede druk, in een beperkte oplage. Het lukt ons nog steeds om een fonds te vinden dat uitgave financieel mogelijk maakt. Dat de verhalen in het Russisch en Tadzjiek vertaald worden, laat zien dat Tadzjikistan tot de voormalige Sovjetunie behoorde en het Russisch een verplichte taal was, met name op de scholen. Inmiddels is het een zelfstandige republiek met een eigen nog aan het Perzisch verwante taal, het Tadzjiek. 95 % van de bevolking is moslim.

In de 'drukkerij', de boekjes over Daniël en Jozef

Jongeren in de kerk

Het is opvallend dat veel jongeren actief evangeliseren. En dat velen tot geloof komen. Over de weg die onze jonge tolk Husein gegaan is, hebben we een artikel geschreven. Wie het graag wil lezen, neme even contact met ons op. Wij ervaren het als een wonder dat God zijn weg gaat in dit land. We vragen gebed voor dit werk.

Piet en Dineke Compaan, projectleiders stichting 'Vrienden van Effatha' , www.vriendeneffatha.nl

prcompaan@gmail.com

Zuidlaren, januari 2025